

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

04/20

Arbitraal vonnis in de zaak van:

A.,
wonende te B.,
eiser in conventie,
verweerder in reconventie,

de stichting C., vanaf 1 januari 2005 genaamd GGZ D. als onderdeel van de Stichting E.,
gevestigd te B.,
verweester in conventie,
eiseres in reconventie,
gemachtigde: mr. D.J.G. Timmermans.

Partijen zullen hierna worden aangeduid als eiser en verweester.

1. De procedure

- 1.1 Eiser heeft bij brief van 20 september 2004 het Scheidsgerecht verzocht “om een uitspraak betreffende beëindiging van de arbeidsovereenkomst met een vergoeding volgens de kantonrechtersformule”.
- 1.2 Bij incidentele memorie van onbevoegdheid voor alle weren van 26 november 2004 heeft de Stichting zich primair beroepen op de onbevoegdheid van het Scheidsgerecht en subsidiair verzocht om bemiddeling, en meer subsidiair verzocht een memorie van antwoord te mogen indienen, tenzij het Scheidsgerecht “bij wege van bindend advies overgaat tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst tussen partijen per 1 januari 2005, althans een in goede justitie te bepalen nadere datum kort daarna, onder toekenning aan eiser van een vergoeding van zes bruto maandsalarissen en 309 vakantieuren, onder compensatie van kosten, in welk geval verweester zich neerlegt bij dat advies en geen behoefte heeft om nader verweer te voeren”.
- 1.3 Eiser heeft daarop gereageerd bij brief van 4 december 2004.
- 1.4 Bij memorie van antwoord van 13 december 2004 heeft verweester verweer gevoerd en in conventie primair geconcludeerd tot afwijzing van het verzoek van eiser en subsidiair

tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst per 1 januari 2005, onder toekenning aan eiser van een bruto vergoeding die niet meer bedraagt dan een bedrag gelijk aan zes maandsalarissen te vermeerderen met 309 vakantieuken, en in reconventie dat het Scheidsgerecht de arbeidsovereenkomst tussen partijen zal ontbinden per 1 januari 2005 onder toekenning van eerdervermelde vergoeding, met veroordeling van eiser in de kosten van het geding.

- 1.5 Eiser heeft bij brief van 23 december 2004 gereageerd op de memorie van antwoord in conventie/memorie van eis in reconventie, waarbij hij de stellingen van verweerster heeft betwist en het door hem gestelde heeft gehandhaafd.
- 1.6 Eiser heeft bij brief van 8 januari 2005 vijf producties nagezonden.
- 1.7 De gemachtigde van verweerster heeft twee producties nagezonden bij brief van 11 januari 2005.
- 1.8 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 19 januari 2005. Eiser was in persoon aanwezig. Verweerster was vertegenwoordigd door drs. F., manager van de eenheid GGZ B. e.o. Kortdurende Zorg, en G., medewerkster van het Mobiliteitsbureau, bijgestaan door haar gemachtigde. De partijen hebben de wederzijdse standpunten toegelicht, de gemachtigde van verweerster aan de hand van een pleitnotitie.

2. Samenvatting van het geschil

- 2.1 Eiser is per 1 september 1975 als psycholoog in dienst getreden van een rechtsvoorgangster van verweerster op basis van een schriftelijke arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Hij is geboren op 15 april 1944. Met ingang van 1 april 2004 heeft hij gebruik gemaakt van de OBU-regeling waardoor de arbeidsovereenkomst tussen partijen van rechtswege is beëindigd. Tussen eiser en verweerster is vervolgens met ingang van dezelfde datum een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd gesloten (totdat eiser de leeftijd van 65 jaar zou hebben bereikt).
- 2.2 Bij brief van 21 juni 2004 is aan eiser meegedeeld dat de afdeling waarvoor hij werkzaam was, per 16 juli 2004 werd opgeheven en dat dit tot gevolg had dat de functie van eiser kwam te vervallen. Het Sociaal Plan Organisatieontwikkeling 2002-2004 was op eiser van toepassing. Eiser heeft een gesprek gehad met de mobiliteitsadviseur en daarbij te kennen gegeven dat hij de wens had om de organisatie te verlaten.
- 2.3 Bij brief van 23 augustus 2004 heeft verweerster aan eiser meegedeeld dat hij geen recht heeft op een mobiliteitspremie onder meer omdat hij geen andere passende functie had willen aanvaarden. Bij brief van 1 september 2004 heeft verweerster aan eiser voorgesteld de arbeidsovereenkomst te beëindigen per 1 oktober 2004 onder toekenning van een vergoeding van zes bruto maandsalarissen en met afrekening van de openstaande vakantieuken. Nadat partijen per e-mail verschillende gegevens hadden uitgewisseld met betrekking tot het aantal vakantieuken waarop eiser aanspraak zou hebben, heeft eiser per e-mail van 10 september 2004 meegedeeld dat hij met het voorstel van 1 september 2004

akkoord ging bij uitbetaling van 309 vakantieuken. Partijen hebben opnieuw e-mails gewisseld waarin zij van mening zijn blijven verschillen, zij het dat het verschil beperkt is tot een aantal van 27 uren. Verweerster heeft aan eiser tot 20 september 2004 de gelegenheid gegeven haar voorstel te aanvaarden. Eiser heeft volhard bij zijn standpunt. Verweerster heeft bij brief van 24 september 2004 alsnog het standpunt van eiser als juist aanvaard. Eiser heeft bij brief van 26 september 2004 geantwoord dat hij met het voorstel van verweerster niet akkoord ging en aanspraak maakte op een vergoeding van twaalf maandsalarissen. Partijen zijn daarna niet meer tot elkaar gekomen.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht volgt uit art. 22 van de (oorspronkelijk) tussen partijen gesloten arbeidsovereenkomst en staat, nu deze door verweerster klaarblijkelijk ook voor de thans lopende arbeidsovereenkomst als geldig is erkend, tussen partijen vast. Tussen partijen is bovendien ter zitting een akte opgemaakt en ondertekend waarin aan het Scheidsgerecht wordt gevraagd het onderhavige geschil te beslissen bij arbitraal vonnis.

4. De beoordeling van het geschil in conventie en in reconventie

- 4.1 Het verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst kan worden toegewezen, omdat beide partijen daarom hebben gevraagd. Er is sprake van een verandering van omstandigheden door het wegvallen van de functie van eiser.
- 4.2 Tussen partijen bestaat alleen nog een geschil over de hoogte van de aan eiser toekomende vergoeding. Eiser heeft een vergoeding gevraagd volgens de kantonrechtersformule. Ter zitting heeft hij betoogd dat hij volgens het Sociaal Plan recht heeft op een vergoeding van twaalf maal het bruto maandsalaris en heeft hij zijn eis in deze zin verduidelijkt dat verweerster na ontbinding van de arbeidsovereenkomst nog negen maal het bruto maandsalaris zou moeten voldoen. Verweerster heeft ter zitting haar aanbod gewijzigd in die zin dat de ontbinding per 1 februari 2005 zou moeten geschieden en dat dan nog twee maal het maandsalaris zou worden betaald. Eiser heeft ten slotte verklaard dat hij alsnog akkoord ging met hetgeen verweerster in haar memorie van antwoord over de vergoeding heeft gesteld: zes maandsalarissen na 1 januari 2005.
- 4.3 Het Scheidsgerecht is allereerst van oordeel dat eiser verweerster niet kan houden aan hetgeen door haar bij memorie van antwoord is aangeboden te betalen. Verweerster heeft dit aanbod immers ter zitting niet gehandhaafd. Eiser, die eerder zelf een akkoordverklaring van verweerster als tardief van de hand heeft gewezen, had erop bedacht moeten zijn dat een aanbod tot betaling van een vergoeding als de onderhavige zolang het niet is aanvaard, kan worden ingetrokken. Omstandigheden op grond waarvan verweerster haar aanbod naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet had mogen intrekken zijn door eiser niet aangevoerd.
- 4.4 Bij het bepalen van de hoogte van de naar billijkheid vast te stellen vergoeding gaat het Scheidsgerecht uit van de duur van de arbeidsovereenkomst die per 1 april 2004 is

ingegaan. De vorige arbeidsovereenkomst is van rechtswege geëindigd en heeft voor de hoogte van een aan eiser toe te kennen vergoeding geen betekenis. Eiser heeft immers gebruik gemaakt van de OBU-regeling. Voorts gaat het Scheidsgerecht ervan uit dat beide partijen, aanvankelijk, de bedoeling hebben gehad dat eiser geen andere dan de oorspronkelijk beoogde werkzaamheden meer zou behoeven te verrichten en dat de reorganisatie tot gevolg had dat deze bedoeling niet kon worden gerealiseerd. Ten slotte is aannemelijk dat eiser na de ontbinding van de arbeidsovereenkomst erin zal kunnen slagen om, zoals hij van plan is, nog gedurende enkele jaren betaald werk te verrichten. De door verweerster aan eiser aangeboden vergoeding van zes maanden salaris vanaf 1 oktober 2004 is in het licht van dit een en ander een toereikende vergoeding. Eiser zou, naar is gebleken, daarmee ook hebben ingestemd als verweerster enkele dagen eerder zijn standpunt over het aantal vakantieuren had gevolgd.

- 4.5 De omstandigheid dat partijen geen overeenstemming hebben bereikt en nodeloos in deze procedure terecht zijn gekomen, kan aan beide partijen worden toegerekend. Als zij zich iets soepeler en welwillender hadden opgesteld dan zij hebben gedaan, hadden zij in september de regeling getroffen die thans door verweerster opnieuw is voorgesteld. Door toedoen van verweerster is de procedure vertraagd. Eiser had in december 2004 het aanbod van verweerster kunnen aanvaarden.
- 4.6 Het Scheidsgerecht is op grond van het vorenstaande van oordeel dat de ontbinding van de arbeidsovereenkomst zal moeten ingaan per 1 april 2005. Aan eiser komt in dit geval geen vergoeding toe, omdat hij dan in de vorm van zes maanden salaris na 1 oktober 2004 een billijke vergoeding zal hebben ontvangen. Verweerster heeft toegezegd dat zij aan eiser het bedrag zal betalen waarop eiser recht heeft ter zake van 309 (niet-genoten) vakantieuren. Verweerster zal dit aanbod gestand moeten doen.
- 4.7 De kosten van deze procedure zullen tussen partijen worden verdeeld als hierna aan te geven.

5. Beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het navolgende arbitraal vonnis:

- 5.1 De arbeidsovereenkomst tussen partijen wordt ontbonden per 1 april 2005.
- 5.2 Verweerster zal haar aanbod als bedoeld in 4.6 gestand moeten doen binnen twee weken na de datum van dit vonnis.
- 5.3 De kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op € 4.694,09, zijn voor rekening van beide partijen ieder voor de helft en zullen worden verhaald op het door eiser gestorte voorschot, zodat eiser van verweerster een bedrag van € 2.347,04 te vorderen heeft. Gegeven het door eiser gestorte voorschot zal aan hem een bedrag van € 705,91 worden gerestitueerd.
- 5.4 Ieder van partijen draagt voor het overige de eigen kosten.
- 5.5. Het in conventie en in reconventie meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht op 7 februari 2005 door mr. A. Hammerstein, voorzitter, drs. R.H.P. van Beest en drs. E.G. Coerkamp, leden, met bijstand van mr. J.C.W. de Sauvage Nolting als griffier.